В споминах ніжних дивних ідилій
Привид чудовий ясно встає —
То пережите в юності милій
Щастя моє.

Чую, я чую давню розмову —
Ллється в повітрі тиха вона,
Капає, ллється словом по слову
Дивна мана.

Бачу я, бачу постать чудову...
Плещуть по серцю хвилі жалю!
Давнього щастя полум'я знову
Я розпалю.

Поки не прийде спокій глибокий,
Поки не схилить сон голови —
Стій одинокий, привид високий,
Мій вартовий!

Давнього щастя привид могильний,
Повний отрути, повний жалю,
Стій,— мій безтільний, мрійно-свавільний,—
Жаль я стерплю.

1910